

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

výrok dne 18.05.2022

výrok dne

a je vykonatelné dle II. - 24.05.2022

č. j. 12 C 201/2018-881

ve spojení s rozsudkem MS v Praze pod
č. j. 91 Co 397/2021-976

V Praze 31-05-2022
dne

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Kymlovou ve věci

žalobců: a) **Pavel Ryšánek**, narozený 29. 5. 1953
bytem Sasanková 2, 106 00 Praha 10
b) **Mgr. Zuzana Bucková**, narozená 28. 11. 1982
bytem Na Farkáně II 171/6, 150 00 Praha 5 – Radlice
oba zastoupení advokátem JUDr. Martinem Purkytem
sídlem AK náměstí 14. října 496/13, 150 00 Praha 5

proti

žalované: **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, IČ 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

o uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků

takto:

I. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobci Pavlem Ryšánkem, narozeným 29. 5. 1953 a Zuzanou Buckovou, narozenou 28. 11. 1982 tuto smlouvu o převodu pozemků:

Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 00 (dále jen „převodce“)

a

Pavel Ryšánek, r.č. 530529/349, bytem Sasanková 2, 106 00 Praha 10

a Zuzana Bucková, r.č. 826128/0236, bytem Na Farkáně II 6/171, 150 00 Praha 5 (dále společně jen „nabyvatelé“)

uzavírají podle ust. §11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů ke půdě a jinému zemědělskému majetku, v platném znění (dále jen „zákon o půdě“), tuto smlouvu o převodu pozemků:

I.

Česká republika – Státní pozemkový úřad jako převodce spravuje mimo jiné nemovitosti (dále jen „pozemky“): parc. č. 1814/2, parc. č. 1814/36 a parc. č. 1814/37, vše zapsáno na LV č. 10002 pro katastrální území Uhřetěves, obec Praha u Katastrálního úřadu pro Hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha.

II.

Nabyvatelům vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle ust. § 11a zákona o půdě plynoucí z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 209/97 ze dne 29. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 210/97 ze dne 30. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 211/97 ze dne 31. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 262/97 ze dne 4. 2. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 548/97 ze dne 6. 3. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 549/97 ze dne 7. 3. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2285/97 ze dne 23. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2286/97 ze dne 24. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2297/97 ze dne 27. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2525/99 ze dne 23. 11. 1999 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 496/00 ze dne 24. 2. 2000 a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Praha pod sp. zn. 1RP 4556/2017-537102, č.j. SPU 426287/2017Kav (PÚ 150/91).

III.

Na uspokojení nároku nabyvatelů dle čl. II. této smlouvy převádí převodce do spoluvlastnictví nabyvatelů pozemky uvedené v čl. I. této smlouvy, včetně součástí, a nabyvatelé je přijímají do svého spoluvlastnictví, a to každý z nabyvatelů v podílu id. 1/2 k celku daného pozemku.

IV.

Vlastnické právo k převáděným pozemkům včetně součástí přechází na nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí.

Převodce:

Česká republika – Státní pozemkový úřad

Nabyvatelé:

Pavel Ryšánek

Zuzana Bucková

Shodu s prvopisem potvrzuje: Stella Polánková

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v částce 446 098 Kč k rukám právního zástupce žalobců, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 28. 5. 2018 se žalobci domáhali vydání rozhodnutí, kterým by soud nahradil vůli žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků parc. č. 1814/2, parc. č. 1814/36 a parc. č. 1814/37, vše zapsáno na LV č. 10002 pro katastrální území Uhřetěves, obec Praha u Katastrálního úřadu pro Hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha. Žalobu odůvodnili tím, že žalobci jsou oprávněnými osobami ve smyslu § 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jiném zemědělském majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), a jako oprávněným osobám jim náleží náhrada dle § 11 a § 11a zákona o půdě, tj. právo na převod náhradních pozemků ve vlastnictví státu za pozemky nevydané rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, pozemkového úřadu, ze dne 29. 1. 1997 pod sp.zn. PÚ 209/97, PÚ 210/97 ze dne 30. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 211/97 ze dne 31. 1. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 262/97 ze dne 4. 2. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 548/97 ze dne 6. 3. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 549/97 ze dne 7. 3. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2285/97 ze dne 23. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2286/97 ze dne 24. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2297/97 ze dne 27. 10. 1997; rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 2525/99 ze dne 23. 11. 1999, rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu zn. PÚ 496/00 ze dne 24. 2. 2000 a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Praha pod sp. zn. 1RP 4556/2017-537102, č.j. SPU 426287/2017Kav (PÚ 150/91). Původní oprávněná osoba Emilie Romanovská, narozená 24. 10. 1934, zemřela dne 30. 3. 2008 a její restituční nárok plynoucí rozhodnutí PÚ 209/97, PÚ 210/97, PÚ 211/97, PÚ 2297/97, PÚ 2525/99, PÚ 548/97 přešel v rámci dědického řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp.zn. 20 D 631/2008 na pozůstalého syna Pavla Ryšánka, tj. žalobce a). S ohledem na zjištěná pochybení žalované při ocenění restitučního nároku inicioval žalobce a) zahájení řízení o dodatečném projednání dědictví po své matce Emilii Romanovské za účelem projednání přechodu restitučního nároku plynoucího též ze zbývajících rozhodnutí PÚ, která nebyla předmětem původního dědického řízení. Restituční nárok právní předchůdkyně žalobkyně žalobce a) Emilie Romanovské plynoucí z výše uvedených rozhodnutí žalovaná vyčíslila ve výši 399 789,63 Kč, restituční nárok plynoucí z rozhodnutí PÚ, která přešla v rámci dědického řízení na žalobce a) žalovaná vyčíslila na 298 706,63 Kč. Restituční nárok žalobce b) žalovaná vyčíslila v souhrnné výši 399 789,63 Kč. S takto stanovenou výší restitučního nároku žalobci nesouhlasí, žalovaná pozemky ocenila jako ornou půdu, nevzala v potaz stavební charakter částí nevydaných pozemků dle dobově platné územně plánovací dokumentace, kdy tyto pozemky dle názoru žalobců měly být posuzovány jako pozemky stavební. Žalobcům nebyly vydány pozemky o celkové rozloze 164 217 m², kdy náhradu za tyto pozemky žalovaná vyčíslila částkou celkem 799 579,26 Kč. Výše uvedený nárok žalobci (resp. jejich právní předchůdci) v zákonem stanovených lhůtách řádně uplatnili u Ministerstva zemědělství ČR - Pozemkového úřadu. Žalobci uvedli, že žalovaná postupovala při vypořádání jejich restitučního nároku liknavě, když k uspokojení nároku žalobců nedošlo ani po více než 25 letech od uplatnění nároku. Žalobcům nikdy ze strany žalobkyně nebyly nabídnuty náhradní pozemky odpovídající pozemkům nevydaným, žalovaná takové

pozemky ani neoznačila. Žalobci se snažili dosáhnout vypořádání svého nároku zejména tím, že se pravidelně účastnili veřejných nabídek žalované, kdy tato veřejná nabídka byla kvalitativně i kvantitativně zcela nedostatečná, neboť za rok 2013 byla zveřejněna pouze 1 veřejná nabídka a za roky 2014, 2015, 2016 a 2017 pak 4 veřejné nabídky. Předmětné pozemky žalobci vybrali s tím, že by zde neměly být žádné zákonné překážky jejich vydání. K žalobě žalobci předložili soudu znalecký posudek zpracovaný doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc., č. 2388/47/2017, a to podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a to podle jejich účelu v cenách ke dni 24. 6. 1991.

2. Žalovaná nárok žalobců neuznala a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Žalobkyně eviduje nároky žalobců a nebrání účastni se veřejných nabídek, ostatně nároky žalobců v těchto nabídkách již z většiny uspokojeny, jak vyplývá z předložených smluv o převodu pozemků. Žalobkyně v žádném případě nepostupovala liknavě ani svévolně, v nabídkách podle zákona o půdě žalobkyně nabízela evidentní převis vhodných náhradních pozemků parametry odpovídající pozemkům žalobcům nevydaným, kdy takto bylo nabízeno 42 993 pozemků o celkové výměře 150 294 408 m² a celkové ceně 727 218 877 Kč, fakt, že žalobci dosud nebyli uspokojeni, nelze přičítat žalované. Žalobce a) částečně není ve sporu vůbec aktivně legitimován, neboť na žalobce a) přešly pouze nároky jeho právní předchůdkyně vyplývající z rozhodnutí č.j. PÚ 209/97, PÚ 211/97, PÚ 2297/97, PÚ 2525/99, PÚ 548/97, sám je uveden v rozhodnutí č.j. PÚ 150/91 – SPU 426257/2017Kav. Žalovaná dále namítala promlčení dodatečně vznášených nároků žalobce a), když k projednání dědictví po právní předchůdkyni žalobce a) došlo již v roce 2008 a již předtím byly nároky žalobců vypořádány uzavřením smlouvy o převodu pozemků č. 19PR02/01 ze dne 29. 11. 2002, kterou byly plně vypořádány nároky plynoucí právní předchůdkyni žalobce a) z rozhodnutí č.j. PÚ 2285/97, č.j. 2286/97, č.j. PÚ 262/97, č.j. PÚ 496/00 a č.j. PÚ 549/97, a uzavřením smlouvy o převodu pozemků č. 15PR05/01 ze dne 28. 4. 2006 byly plně vypořádány nároky plynoucí žalobci b) z rozhodnutí č.j. PÚ 209/97, č.j. PÚ 210/97, č.j. PÚ 211/97, č.j. PÚ 2285/97, č.j. PÚ 2286/99, č.j. PÚ 2297/97, č.j. PÚ 2525/97, č.j. PÚ 262/97, č.j. PÚ 496/00, domáhá-li se žalobce b) jakýchkoliv dodatečných nároků, činí tak po uplynutí promlčecí doby. V daném případě nelze namítat rozpor vznesené námítky promlčení s dobrými mravy, neboť v případě žalobců před podáním žaloby nikdy o přecenění svého nároku nežádali. Ke sporu ohledně ocenění pozemků pak žalovaná dále uvedla, že pozemky byly odňaty jako zemědělské v rámci pozemkové reformy a prokazatelně ještě několik let po přechodu na stát sloužily zemědělským účelům, jak je patrné z ortofoto map datovaných k roku 1953, nejednalo se o stavební parcely, nebyly ani vykupovány za účelem výstavby. Pokud se žalobkyně odvolává na Přehledný regulační a zastavovací plán Státní regulační komise z roku 1938 inv. č. SRK00380, tak tento nebyl platný, neboť nebyl potvrzen Ministerstvem veřejných prací. Žalovaná odňaté pozemky ocenila v souladu s jejich charakterem, znalecký posudek předložený žalobci je nesprávný, z podkladů posudku nelze jednoznačně identifikovat, jaké části pozemku jsou považovány za součásti ploch pro stavby a jaké části pozemku jsou nestavební povahy, chybí legenda předložených regulačních plánů, nebylo prokázáno, že výše uvedený regulační plán Malešic byl skutečně schválen, neboť je vyznačen červeně, tedy dle legendy jako neschválený, znalec nepoužil všechna ustanovení oceňovací vyhlášky, zejména přílohu č. 7 vyhlášky. Pozemky, jejichž vydání se žalobci domáhají jsou k vydání naprosto nevhodné, jsou součástí areálu zahradnictví a jsou užívány dle nájemní smlouvy č. 83N99/01 s výpovědní lhůtou do 30. 9. 2018, pozemek parc.č. 1814/36 a pozemek parc. č. 1814/37 v kat. území Uhřetěves jsou navíc zastavěny stavbou zapsanou v katastru nemovitostí bez č.p./č.e. ve spoluvlastnictví fyzických osob, nejde proto o zemědělský pozemek, dispozice žalované s pozemky je navíc zakázána předběžným opatřením nařízením Obvodním soudem pro Prahu 10 pod sp.zn. 10 C 26/2017.

3. Zdejší soud rozsudkem ze dne 18. 11. 2018 pod č. j. 12 C 201/2018-592 vyhověl žalobě a rozhodl tak, že nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobci smlouvu o převodu předmětných pozemků. K odvolání žalované byl citovaný rozsudek usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2020 pod č. j. 91 Co 75/2020-728, zrušen a vrácen soudu I. stupně k dalšímu řízení za účelem důsledného vypořádání s rozdíly znaleckých posudků doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. a Ing. Pavla Pelce a doplnění rozhodnutí v odůvodnění o závěry k zastavenosti pozemků, jež jsou nárokovány k vydání v mantinelech rozhodnutí Nejvyššího soudu.
4. Usnesením ze dne 20. 11. 2018 pod č. j. 12 C 201/2018-230, které nabylo právní moci dne 15. 12. 2018, soud připustil, aby na místo původního žalobce b) Alexandra Bucka vstoupila do řízení Mgr. Zuzana Bucková, dcera původního žalobce. Soudu takto rozhodl k návrhu žalobce doručeného zdejšímu soudu dne 12. 9. 2018, odůvodněného tím, že dne 20. 7. 2018 došlo k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu - darování - restitučního nároku osob blízkých mezi žalobcem b) jako převodcem a paní Mgr. Zuzanou Buckovou jako nabyvatelem, s tím, že celý restituční nárok ve zde vedené věci přechází na nabyvatelku, přičemž tato se vstupem do řízení souhlasí.
5. **K otázce aktivní legitimace žalobce a)** ze sdělení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 30. 10. 2008 pod č. j. 20 D 631/2008-72 ve spojení se sdělením Pozemkového fondu České republiky ze dne 1. 2. 2001 pod sp.zn. 528/674/01 bylo zjištěno, že ve věci dědictví po zůstavitelce Emílii Romanovské, r.č. 346024/014, zemřelé dne 30. 3. 2008, se nabyvatelem pohledávek za pozemkovým fondem České republiky z titulu restitučního nároku zůstavitelky z rozhodnutí PÚ č.j. 209/97, č.j. 210/97, č.j. 211/97, č.j. 2297/97, č.j. 2525/99, č.j. 548/97, stal syn zůstavitelky, žalobce a) Roman Ryšánek. Celková hodnota nároku byla oceněna částkou 399 789,63 Kč.
6. Z kopie notářského zápisu zn. N 269/2005, NZ 244/2005 ze dne 15. 11. 2005 soud zjistil, že tento byl sepsán JUDr. Janou Benkovou, notářkou se sídlem v Benešově, obsahem je prohlášení Emilie Romanovské, právní předchůdkyně žalobce a) o závěti, dle které dědicem veškerého movitého i nemovitého majetku vyjma učiněného odkazu svým dvěma vnukům, každému částky ve výši 1 000 000 Kč, ustanovila svého syna, žalobce a) Pavla Ryšánka.
7. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 17. 5. 2018 pod č.j. 20 D 631/2008-163 bylo zjištěno, že řízení o dodatečném projednání dědictví po zůstavitelce Emílii Romanovské, ohledně nároků zůstavitelky vyplývajících z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu sp.zn. PÚ 2285/97, sp.zn. 2268/97, PÚ 262/97, sp.zn. PÚ 496/00, sp.zn. PÚ 549/97 a sp.zn. PÚ 2526/99 bylo zastaveno na základě sdělení Státního pozemkového úřadu o tom, že veškeré restituční nároky zůstavitelky byly vypořádány. Z žádosti žalobce a) ze dne 17. 8. 2018 o přehodnocení výsledku dodatečného projednání dědictví a z odpovědi notářky Šárky Zwierzynové je zřejmé, že důvodem pro zastavení dodatečného dědického řízení je skutečnost, že žalovaná notářce sdělila, že restituční nárok zůstavitelky je již zcela vypořádán. Žalobci však spornou výši ocenění restitučního nároku (tj. fakticky ocenění odebraných pozemků) odůvodňují podáním žaloby v této věci.
8. K otázce aktivní legitimace žalobce a) tedy soud uzavřel, že jeho nárok je odvozen od nároku paní Emilie Romanovské, kdy soud vycházel z výše citovaného notářského zápisu o závěti zůstavitelky Emilie Romanovské, která dědicem veškerého ostatního movitého i nemovitého majetku vyjma odkazu svým dvěma vnukům, každému po 1 000 000 Kč, ustanovila žalobce a), ve spojení s pravomocným rozhodnutím o nabytí dědictví v řízení u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp.zn. 20 D 631/2008 a tedy má za to, že žalobce a) je jediným dědicem zůstavitelky. Řízení

o dodatečném projednání dědictví bylo zastaveno z podnětu žalované, která v řízení notářce sdělila, že restituční nárok zůstavitelky je již vypořádán. Žalobci však sporují výši ocenění restitučního nároku. Z uvedených skutečností soud dovodil, že žalobci a) svědčí uplatňování práva v tomto řízení i ve vztahu k pozemkům a restitučním nárokům zůstavitelky Emilie Romanovské, které nebyly v dědickém řízení projednány (k tomu srovnej rozsudek NSČR sp.zn. 25 Cdo 2393/2000). Odvolací soud se v usnesení ze dne 26. 8. 2020 pod č. j. 91 Co 75/2020-728, ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, neboť dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2002 pod sp. zn. 33 Cdo 774/2009 „jediný dědic zůstavitele je i před skončením řízení o dědictví legitimován k uplatnění nároku na náhradu škody, který na něj přešel smrtí zůstavitele. Dědic má právo domáhat se vydání věci náležející do pozůstalosti na tom, kdo mu ji neprávem zadržuje; to platí i v případě, že dosud nebylo ukončeno řízení o projednání dědictví, případně řízení o dodatečném projednání.“ V tomto případě tedy žalobce a) má analogicky přes situaci dědického řízení, v němž nebyl předmětný nárok konkrétně projednán, právo uplatnit nárok, který získal po zůstavitelce nesporně s ohledem na to, že je dědicem jediným.

9. **Aktivní legitimace žalobce b)** je odvozena od pana Alexandra Bucka, kdy tento nárok na žalobce b) přešel uzavřením smlouvy o postoupení pohledávky, o bezúplatném převodu restitučního nároku osob blízkých ze dne 20. 7. 2018, kdy z oznámení ze dne 27. 7. 2018 soud zjistil, že o této skutečnosti byla vyrozuměna žalovaná. O přistoupení nabyvatelky pohledávek do tohoto řízení na místo původního žalobce b) bylo pravomocně rozhodnuto usnesením ze dne 20. 11. 2018 pod č.j. 12 C 201/2018-230, proti kterému žalovaná ničeho nenamítala.
10. **Pasivní legitimace žalované** je odvozena ze zákona č. 503/2012 Sb., o státním pozemkovém úřadu.
11. Z výměru Ústředního národního výboru hlavního města Prahy ze dne 19. 7. 1950 pod č.j. 6245-XI/I9-49-IX/1 bylo zjištěno, že dle tohoto výměru došlo k odnětí pozemků právních předchůdců žalobců (pana Ladislava Ryšánka, zemřelého dne 21. 4. 1957) podle zákona o pozemkové reformě č. 46/48 Sb., kdy vlastnické právo k pozemkům vedeném v pozemkových knihách pod č. 621, 625, 626, 665, 676, 692, 696, 721, 733, 738, 753, 811, 856, 859, 868 vše v katastrálním území Malešice a k pozemkům vedeným v pozemkových knihách pod č. 1587 v kat. území Strašnice, přešlo na stát. o jejich nevydání oprávněným osobám bylo rozhodnuto žalovanou, v katastrálním území Malešice a kat. území Strašice a vlastnické právo k odňatým pozemkům přešlo na stát.
12. Z rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – Pozemkového úřadu spisových značek tak, jak jsou specifikovány ve výroku I. tohoto rozsudku (v článku II. navrhované smlouvy o převodu pozemků), vzal soud za prokázané, že vyjmenovanými rozhodnutími bylo postupně rozhodováno o restitučních nárocích žalobců, respektive jejich právních předchůdců na vydání pozemků, a to vždy specifikovaných v jednotlivých rozhodnutích pozemkového úřadu. Z odůvodnění citovaných rozhodnutí vyplývá, že oprávněným osobám – paní Emilií Romanovské a Alexanderu Buckovi nebyly odňaté pozemky vydání a poukazem na to, že takovému postupu brání překážka uvedená v § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě s tím, že oprávněným osobám přísluší za nevydané pozemky náhrada dle zákona o půdě, tj. právo na bezúplatný převod jiných pozemků, případně poskytnutí finanční náhrady.
13. Z přehledu nároků a plnění nároků oprávněné osoby § 11 ze dne 22. 11. 2017 žalovaná vyčíslila nárok právní předchůdkyně žalobce a) částkou 399 789,63 Kč, restituční nárok přešlý na žalobce a) v rámci dědického řízení pak žalovaná vyčíslila částkou 298 706,63 Kč, restituční nárok žalobce, b) žalovaná vyčíslila částkou 399 789,63 Kč.

14. Z aktualizovaného přehledu ze dne 28. 5. 2018, který se týká také jiných nároků než v tomto řízení uplatňovaných a ze dne 22. 8. 2019 soud zjistil, že restituční nárok žalobce a) žalovaná ocenila celkem částkou 718 501,31 Kč a považuje jej za nevypořádaný ve výši 21 142 Kč, a nárok žalobce b) ocenila ve výši 791 539,63 Kč, z toho jej považuje za nevypořádaný do výše 94 180,33 Kč.
15. Z návrhu návrh Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958 a regulačních a zastavovacích plánů pro oblast Strašnic a Malešic, vydaných Státní regulační komisí z roku 1938 je patrné, že předmětné pozemky byly v době přechodu na stát dle existující územně plánovací dokumentace zařazeny do funkční plochy územně plánovací dokumentace platné ke dni přechodu pozemků a určené k zastavení. Platnost této regulace je k datu 19. 7. 1950 výslovně potvrzena i v citovaném návrhu Rady ÚNV, v němž je zmiňován dobově platný plán Státní regulační komise z roku 1938 pro oblast Strašnice a Malešice určující část řešené stavební oblasti k zastavení rodinnými domy, jakož i zápis sepsaný stavební komisí konané dne 19. 6. 1950 týkající se výstavby jednoho z bytových domů, když z něj se podává, že území je regulováno potvrzeným přehledným plánem. Uvedené materiály pak zahrnul do svých podkladů znalec doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc., při zpracování znaleckého posudku níže uvedeného.
16. Ze sdělení Pozemkového fondu České republiky ze dne 2. 8. 1993, sp. zn. 314/P/93, adresovaného Alexandru Buckovi ve věci bezúplatného převodu jiných pozemků státu za pozemky nevydané bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí náhradních pozemků byla zaevidována pod sp.zn. 314/P/93. Z přípisu předchůdce žalobkyně b) Alexandra Bucka ze dne 4. 11. 1998 a ze dne 22. 7. 1999 bylo zjištěno, že předchůdce žalobkyně b) požádal o poskytnutí náhrady za nevydané pozemky dle rozhodnutí Pozemkového úřadu magistrátu hlavního města Prahy č. j. 209/97, č. j. 210/97, č. j. 211/97, č. j. 262/97, č. j. 548/97, č. j. 549/97, č. j. 2285/97, č. j. 2286/97 a č. j. 2297/97, o celkové výměře 127 033 m², resp. nárok o velikosti ½ z této rozlohy, tj. 63 516,5 m² a tuto svou žádost později datovaným přípisem urgoval.
17. Z žádosti právní předchůdkyně žalobce a) adresované Pozemkovému fondu ČR ze dne 15. 9. 1999, včetně doplnění ze dne 23. 9. 1999, bylo zjištěno, že předchůdkyně žalobce a) žádá o zařazení nároku na bezúplatný převod jiných pozemků ve vlastnictví státu za pozemky, které jí nebylo možno vydat dle rozhodnutí PÚ č. j. 209/97, č.j. 210/97, č.j. 211/97, č.j. 262/97, č.j. 548/97, č.j. 549/97, č.j. 2285/97, č.j. 2297/97 v celkové výměře 62 397 m².
18. Z žádosti právní předchůdkyně žalobce a) ze dne 17. 7. 2000, adresované Pozemkovému úřadu ČR bylo zjištěno, že předchůdkyně žalobce a) požádala o zařazení nároku na bezúplatný převod pozemků ve vlastnictví státu za pozemky, které jí nebylo možno vydat dle rozhodnutí PÚ č. j. 2286/97, č. j. 2525/99, č. j. 496/00.
19. Z přihlášek předchůdkyně žalobce a) Emilie Romanovské jako oprávněné osoby k veřejné nabídce převodu pozemků určených k převodu oprávněným osobám dle zákona o půdě (dále jen „veřejná nabídka“) soud zjistil, že předchůdkyně žalobce a) za období od srpna 2000 do září 2008 podala celkem 18 přihlášek do uveřejněných veřejných nabídek pozemků, kdy takto se přihlásila k veřejné nabídce uveřejněné dne 29. 8. 2000 (kat. území Vysočany) přihláškou ze dne 25. 9. 2000, k veřejné nabídce uveřejněné dne 29. 11. 2000 (kat. území Rabyně) přihláškou ze dne 27. 12. 2000, k veřejné nabídce uveřejněné dne 6. 3. 2001 (kat. území Frymburk) přihláškou ze dne 4. 4. 2001, k veřejné nabídce uveřejněné dne 6. 3. 2001 (kat. území Harrachov) přihláškou ze dne 4. 4. 2001, k nabídce uveřejněné dne 5. 6. 2001 (kat. území Kbely a Újezd u Průhonic) přihláškou ze dne 14. 8. 2001 včetně přílohy, k veřejné nabídce uveřejněné dne 5. 6. 2001

příhláškou ze dne 2. 7. 2001 (kat. území Rabyně), k veřejné nabídce uveřejněné dne 4. 9. 2001 příhláškou ze dne 30. 9. 2001 (kat. území Jablonná), k veřejné nabídce uveřejněné dne 4. 9. 2001 příhláškou ze dne 30. 9. 2001 (kat. území Trója a Újezd u Průhonic), k veřejné nabídce uveřejněné dne 30. 9. 2001 příhláškou ze dne 30. 9. 2001 (kat. území Koloděje), k veřejné nabídce uveřejněné dne 14. 12. 2001 příhláškou ze dne 9. 1. 2002 (kat. území Kunderatice), k veřejné nabídce uveřejněné dne 2. 10. 2003 příhláškou ze dne 27. 10. 2003 (kat. území Neveklov), k veřejné nabídce uveřejněné dne 2. 10. 2003 příhláškou ze dne 27. 10. 2003 (kat. území Jinonice, Šeberov a Vokovice), k veřejné nabídce uveřejněné dne 23. 12. 2003 příhláškou ze dne 20. 1. 2004 (kat. území Hlubočepy), k veřejné nabídce uveřejněné dne 28. 10. 2004 příhláškou ze dne 10. 11. 2004 (kat. území Řepy, Troja, Záběhlce), k veřejné nabídce uveřejněné dne 28. 2. 2005 příhláškou ze dne 11. 3. 2005 (kat. území Motol), k veřejné nabídce uveřejněné dne 19. 4. 2005 příhláškou ze dne 17. 5. 2005 (kat. území Šeberov), k veřejné nabídce uveřejněné dne 19. 4. 2005 příhláškou ze dne 17. 5. 2005 (kat. území Jinonice, Kyje a Řeporyje), k veřejné nabídce uveřejněné dne 14. 6. 2005 příhláškou ze dne 8. 7. 2005 (kat. území Hostavice a Motol), k veřejné nabídce uveřejněné dne 1. 9. 2008 příhláškou ze dne 18. 9. 2008 (kat. území Kbely, Lahovice a Třeboradice).

20. Z vyhodnocení nabídek Pozemkového Fondu ČR k rukám předchůdkyně žalobce a) Emilie Romanovské ze dne 2. 1. 2001, ze dne 24. 5. 2001, ze dne 4. 6. 2001, ze dne 14. 8. 2001, ze dne 17. 1. 2001, ze dne 25. 1. 2002, ze dne 17. 12. 2003, ze dne 3. 12. 2004, ze dne 11. 7. 2005 soud zjistil, že předchůdkyně žalobkyně a) Emilie Romanovská byla informována, že o převod pozemků ve výše uvedených případech požádalo více osob, kdy se žadatelka neumístila na prvním místě a pozemky jí nebudou vydány, případně byla v několika případech informována o zrušení veřejné nabídky.
21. Z potvrzení Pozemkového fondu ČR, území pracoviště Benešov pod č.j. 586/01, ze dne 15. 1. 2001, soud zjistil, že toto je adresováno Pozemkovému fondu ČR, územnímu pracovišti Praha, a jeho předmětem je žádost o převod části nároku právní předchůdkyně žalobce a) v hodnotě 25 283 Kč z důvodu její účasti ve veřejné nabídce.
22. Z podání ze dne 13. 2. 2001 předchůdce žalobce b) Alexandra Bucka adresovaného Pozemkovému fondu ČR soud zjistil, že předchůdce žalobce b) požádal o zařazení pozemků parc. č. 626/1 o výměře 1 753 m² a parc. č. 625/52 o výměře 950 m², kat. území Malešice, Praha 10, do veřejné nabídky s tím, aby mu tyto pozemky byly přiděleny jako částečná restituční náhrada, neboť jmenované pozemky předělují pozemky par. č. 226/5, parc. č. 225/53, parc. č. 225/51, vše v kat. území Malešice, které žadatel obdržel v restituci. Z žádosti předchůdce žalobce b) Alexandra Bucka ze dne 15. 11. 2004, adresované Pozemkovému fondu ČR, soud zjistil, že předchůdce žalobce b) opětovně žádá sjednocení výše uvedených pozemků parc. č. 626/1 a parc. č. 625/52 se sousedícími pozemky a přidělení těchto pozemků jeho osobě.
23. Z žádosti oprávněné osoby o převod zemědělského pozemku bylo zjištěno, že žalobce a) a předchůdce žalobce b) uplatnili nárok na převod pozemků v Obci Doksy, kat. území Doksy u Máchova jezera v hodnotě celkem 4 777 408 Kč, když každý z žadatelů uplatnil na převod pozemků částku 2 627 574 Kč z celkového nároku ve výši 3 289 875 Kč.
24. Z tabulek přehledu nároku a plnění oprávněné osoby dle § 11 zákona o půdě a ze smlouvy o převodu pozemků č. 13 PR 01/46 ze dne 13. 3. 2001, smlouvy o převodu pozemků č. 15PR05/01 ze dne 28. 4. 2006, smlouvy o převodu pozemků č. 17PR15/27 ze dne 28. 8. 2015, smlouvy o převodu pozemků č. 19PR15/43 ze dne 18. 11. 2015, smlouvy o převodu pozemků č. 15PR14/16 ze dne 30. 9. 2014, smlouvy o převodu pozemků č. 13PR16/69 ze dne 13. 12. 2016,

smlouvy o převodu pozemků č. 2472PR17/54 ze dne 28. 11. 2017, smlouvy o převodu pozemků č. 4PR18/19 ze dne 10. 2. 2018, smlouvy o převodu pozemků č. 4PR18/43 ze dne 29. 3. 2018, smlouvy o převodu pozemků 20PR18/19 ze dne 16. 4. 2018 a ze smluv o postoupení pohledávek ze dne 2. 7. 2001 a ze dne 7. 7. 2001 bylo zjištěno, že nároky předchůdkyně žalobce a) Emilie Romanovské, jejich výše byla oceněna žalovanou, byly uspokojeny nebo postoupeny na třetí osoby.

25. Ze smlouvy o převodu pozemků č. 19PR02/01 ze dne 29. 11. 2002 bylo zjištěno, že žalovaná uspokojila nároky právní předchůdkyně žalobce a) plynoucí z rozhodnutí č.j. PÚ 2285/97, č.j. PÚ 2286/97, č.j. PÚ 262/97, č.j. PÚ 496/00 a č.j. PÚ 549/97, a do výše 21 895,45 Kč byl částečně uspokojen nárok z rozhodnutí č.j. PÚ 211/97. Nevydané pozemky byly pro účely tohoto nároku oceněny žalovanou jako pozemky nestavební.
26. Ze smlouvy o převodu pozemků č. 15PR05/01 ze dne 28. 4. 2006 byly vypořádány nároky předchůdce žalobkyně b) plynoucí z rozhodnutí č.j. PÚ 209/97, č.j. PÚ 210/97, č.j. PÚ 211/97, č.j. PÚ 2285/97, č.j. 2286/97, č.j. 2297/97, č.j. PÚ 2525/99, č.j. PÚ 262/97 a částečně č.j. PÚ 496/00, kdy celkem byl nárok žalované uspokojen v částce 326 750 Kč, všechny nevydané pozemky byly pro účely vypořádání restitučního nároku oceněny jako pozemky nestavební.
27. Z uvedených smluv bylo dále zjištěno, že nárok žalobců byl v rámci veřejných nabídek uspokojen co do částky 726 538,32 Kč.
28. Z přílohy na DVD soud zjistil, kdy se má jednat o přehled veškerých veřejných nabídek žalované na celém území ČR od roku 1998 do současné doby, z přehledů pozemků nabízených ve veřejných nabídkách ode dne 30. 5. 2014 do dne 25. 5. 2018 a ze seznamu nabízených pozemků o výměře od 31 m² do 26.319 m² a ceně od 4,00 Kč/m² do 5,80 Kč/m², o které nepožádala žádná oprávněná osoba, soud zjistil, kolik a jakých pozemků bylo nabízeno žalovanou ve veřejných nabídkách podle zákona o půdě, v jakých výměřích a cenách.
29. Z žádosti žalobce a) ze dne 7. 3. 2016 a sdělení žalovaného ze dne 12. 4. 2016 soud zjistil, že žalobci a) byl na jeho žádost zaslán přehled nároků a plnění nároků a ocenění k rozhodnutím PÚ 496/00, PÚ 209/97, PÚ 210/97, PÚ 211/97, PÚ 2297/97, PÚ 548/97, PÚ 2525/99, PÚ 2286/97, PÚ 2285/97, PÚ 549/97 a PÚ 262/97 s tím, že pro ocenění nároků nebyly vypracovány znalecké posudky, neboť v případech, kdy jsou nevydané pozemky v pravomocném rozhodnutí pozemkového úřadu označeny jako role, louka, pastvina, případně jako orná půda nebo trvalý travní porost, a k rozhodnutí je přiložen protokol o zařazení nevydaných pozemků do jednotlivých bonitovaných – půdně ekologických jednotek (BPEJ), stanovuje hodnotu nevydaného pozemku dle vnitřního pokynu přímo Státní pozemkový úřad.
30. Z žádosti o posouzení charakteru pozemků v katastrálním území Malešice, Strašnice a Žižkov ke dni jejich přechodu na stát ze dne 15. 12. 2017 bylo zjištěno, že tato žádost zástupce žalobců je adresována Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy a týká se mimo jiné pozemků zapsaných v pozemkových knihách pod č. 621, 625, 626, 665, 676, 692, 696, 721, 733, 738, 753, 811, 856, 859, 868 vše v katastrálním území Malešice a k pozemkům vedeným v pozemkových knihách pod č. 1587 v katastrálním území Strašnice. Z vyjádření Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy č.j. 16726/2017, ze dne 31. 5. 2018 pak soud zjistil, že Institut v tomto vyjádření vycházel z Návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII Inv. č. SRK000412, který byl potvrzen Ministerstvem veřejných prací dne 18. 1. 1938, z návrhu přehledného regulačního plánu inv. č. SRK000380, který byl vyložen dne 18. 3. 1938 a z mapy se zákresem stopcen pozemků Inv. č. M-C-000001-002, evidující výši cen stanovenou podle nařízení předsedy vlády č. 175/1939, kdy jinou platnou dokumentaci ve spisovně dotazovaná neeviduje,

z těchto podkladů pak Institut je toho názoru, že uvedené pozemky byly určeny k zastavění, s výjimkou pozemku parc. č. 665, 676, 692, 721 a 811 v katastrálním území Malešice, které nebyly určeny k zastavění.

31. Z návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958 plyne, že oblast Strašnice a Malešice je rozestavěna podle plánu regulační komise z r. 1938 a tento plán je až do vypracování tohoto návrhu (tj. do 24. 6. 1958) považován orgánem státu pověřeným výkonem státní správy na úseku stavebního řízení za platný regulační plán.
32. Ze zápisu o stavební komisi sepsaného ONV dne 19. 6. 1950 se v souvislosti s povolováním stavby na parc. č. 806 v Malešicích se podává, že území je regulováno potvrzeným výše uvedeným přehledným plánem regulační komise z roku 1938.
33. Z ortofotosnímků vztahujících se ke katastrálnímu území Malešice a katastrálnímu území Strašnice, pořízených v letech 1953 až 1975, které byly předloženy žalovanou bylo zjištěno, že tyto zachycují stav výstavby v roce 1953 a v roce 1975, kdy je patrné, že v roce 1953 nebyly tyto pozemky dosud zastavěny. Z historické mapy, na níž je zachycen podrobný plán č. 0380, kdy tento je vyveden červenou barvou, tedy dle legendy byl pouze vyložen, ale nikoliv schválen Ministerstvem veřejných prací.
34. Ve sdělení Ministerstva zemědělství – prohlášení stavebního obvodu Čst. 7869-2/47 ze dne 18. 12. 1947 se uvádí, že stavební obvod na pozemku PK 238/1 v Malešicích se podrobuje zásadám obsaženým v regulačním plánu z roku 1938.
35. Ze znaleckého posudku zpracovaného doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc., č. 2388/47/2017 ze dne 18. 12. 2017, který byl vypracován za účelem zjištění administrativní ceny nemovitostí sestávajících z vyvlastněných a nevydaných pozemků restituentům, vedených v pozemkových knihách jako parc. č. 621, 625, 626, 665, 676, 692, 696, 721, 733, 738, 753, 811, 856, 859 a 868 v katastrálním území Malešice, parc. č. 1587 v katastrálním území Strašnice, hlavní město Praha, kdy objednatelem tohoto znaleckého posudku jsou žalobci, soud zjistil, že tento byl zpracován dle stavu nemovitostí ke dni jejich přechodu na stát a v cenách k datu 24. 6. 1991 podle vyhlášky Ministerstva financí České republiky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., pro restituční účely podle zákona č. 229/1991 Sb., kdy znalec dospěl k závěru, že v souladu s platným regulačním plánem byla část pozemků určena k zástavbě, a tedy vycházel z ceny za stavební pozemek, která činila dle platné vyhlášky č. 316/1990 Sb. Ministerstva financí ČR dle ustanovení § 14 odst. 1 částku 250 Kčs za metr čtvereční a dospěl k celkové ceně 16 125 290 Kč. Znalecký posudek byl vypracován na základě veškerých dobových podkladů, které se znalci podařilo získat ze zdrojů Archivu Magistrátu hl. m. Prahy a Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy, začlenění pozemků do funkčních ploch územně plánovací dokumentace je v souladu s oficiálním stanoviskem Institutu. Prohlídka na místě samém pro účely vypracování znaleckého posudku proběhla ve dnech 2. 11. 2017 a 12. 11. 2017.
36. Z přípisu žalobců ze dne 16. 3. 2017 bylo zjištěno, že žalobci oznámili žalované znalecky stanovenou výši restitučního nároku dle zákona č. 229/1991 Sb., kdy tato byla stanovena v celkové výši 37 821 943,01 Kč.
37. Z dodatku znaleckého posudku zpracovaného znalcem doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc. č. 2420/30/2018 ze dne 15. 11. 2018, jakož i z protokolu Okresního soudu Plzeň město ze dne 11. 2. 2019 pod sp. zn. 19 C 48/2018, bylo zjištěno, že znalec zde podrobně popisuje postup stanovení ploch parcel určených částečně k zastavění, kdy v tomto vychází z Přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI (Malešice) Inv. č. SRK000380 z roku

1938, který je v dané věci použitelný s ohledem na sdělení Institutu plánování a rozvoje pro hl. m. Prahu, kdy tento odkázal na uvedený plán jako jediný dohledatelný, na tento plán jako platný a používaný je pak odkazováno v dobových listinách, například v Návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958, v zápisu o stavební komisi sepsaného ONV dne 19. 6. 1950, ve sdělení Ministerstva zemědělství - prohlášení stavebního obvodu Čst. 7869-2/47 ze dne 18. 12. 1947, postup zástavby je pak zachycován na ortofotografických leteckých snímcích z let 1945 až 1953, kdy lze jednoznačně dovodit, že podle SRK plánů se skutečně postupovalo. Dále znalec uvedl, že na parcely PK 733 a PK 868 byly ke dni vyvlastnění, tj. ke dni 19. 7. 1950, určeny k zastavění komunikací, která byla posléze realizována, tyto parcely je proto potřeba považovat pro účely ceny v rámci restitučních nároků za stavební. K ocenění nároku nelze využít přílohu č. 7, když pozemky byly určeny k zástavbě, ale ta dosud nezapočala. Dále znalec podrobně popisuje důvody použitelnosti průměrné ceny 3 Kč/m².

38. Ze znaleckého posudku předloženého žalovanou číslo 574/2019 zpracovaného Ing. Pavlem Pelcem ze dne 26. 7. 2019, soud zjistil, že v tomto znaleckém posudku znalec dle zadání žalované dospěl ke dvěma cenám oceňovaných nemovitostí, kdy v části posudku B1 se má jednat o cenu administrativní – ocenění jako orné půdy a v části B2 kombinaci ocenění dle zastavovací studie. V části B1 ocenil znalec pozemky jako zemědělské tak, jak byly uvedeny v Pozemkových knihách s tím, že dospěl k částce 839 618 Kč. V části B2 rozdělil znalec oceňované pozemky na ty, které mohou být zastavěny (částecně pozemky PK 738 a 753, pozemky PK 621, 625 a 626, pozemky 856 a 859, částecně pozemek 868 a částecně pozemek 1587) a na ty, které budou dále plnit úlohu orné půdy, trvalého travního porostu, pastviny, nebo jiného nestavebního určení (pozemek č. PK 665 a 676, pozemky PK 692, 696 a 721, pozemek PK 733, pozemek PK 811), a došel k ocenění pozemků na částku 9 749 612 Kč, při uplatnění srážek za stavební nestavěnost, rozvod elektřiny, pozemky určené k výstavbě rodinných domků v souvislosti se srážkou týkající se docházkové vzdálenosti více než 1,5 km od nejbližší školy, národního výboru. Prohlídka pozemků nebyla znalcem uskutečněna, neboť uplynulo více jak 68 let od doby, kdy byly pozemky odňaty a současný stav pozemků je dle znalce diametrálně odlišný od stavu v roce 1950. Posudek tak byl vypracován na základě informací získaných od žalované, informací z Katastru nemovitostí, z katastrálních map, leteckých fotografií, zápisů v pozemkových knihách, předchozího posudku včetně jeho dodatku, map ze státního pozemkového úřadu, údajů Pražských vodovodů a kanalizací, údajů Pražské energetiky, Archivu hl. m. Prahy, Dopravního podniku hl. m. Prahy, dobových archiválií a různých odborných publikací.
39. Z vyjádření Ministerstva financí – odboru majetkové daně, daně silniční a oceňování pod č.j. MF-22-990/2017/2602-2, bez uvedení data, dle č.j. z roku 2017, soud zjistil, že tato definuje termín samostatné sídlo nebo část obce, které není s obcí stavebně srostlé dle vyhlášky č. 178/1994 Sb., která nabyla účinnosti dnem 01.11.1994, s vysvětlivkami k příloze číslo 15.
40. Z protokolu o jednání před Okresním soudem Plzeň – město pod sp.zn. 19 C 48/2019 soud z účastnického výsledku žalobce a) zjistil, že žalobce poukázal na problém, že v minulosti nebyl možný přístup dálkový přístup do katastru nemovitostí, byl problém vůbec identifikovat pozemky, které byly žalobcům, resp. jejich předchůdcům zabráněny, aby tak mohli restituční nárok vůbec realizovat. Dále žalobce a) uvedl, že pozemky nabízené ve veřejných nabídkách na území hlavního města Prahy byly oceněny 250 Kč/m², zatímco jejich zabrané pozemky byly oceněny částkou 4,20 Kč až 5,50 Kč/m², tedy se prakticky nemohli veřejných nabídek na území hl. m. Prahy vůbec účastnit. Žalobce dále vypověděl, že stran přecenění pozemků komunikoval s žalovanou, ta však k přecenění pozemků nepřistoupila.

41. Ze sdělení Odboru řízení restitucí ze dne 13. 11. 2014 pod sp.zn. SPU 530796, 538837/2014 R o odpovědi na žádost o poskytnutí informací, adresované zástupci žalobců, bylo zjištěno, že dle sdělení Státního pozemkového úřadu průměrná délka období od uplatnění restitučního nároku oprávněné osoby na náhradu podle zákona č. 229/1991 Sb. do úplného vypořádání nároku oprávněné osoby činí tj. 10,01 let. Průměrná délka období od právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu do úplného vypořádání nároku oprávněné osoby na náhradu podle zákona č. 229/1991 Sb. činí 5,92 let.
42. Ze zprávy Nejvyššího kontrolního úřadu, dostupné na <http://www.nku.cz/kon-zavery/K02014> soud zjistil, že kontrola byla provedena v době od srpna 2002 do března 2003, kontrolovaným obdobím byla léta 1999 až 2003, kontrolovanou osobou Pozemkový fond České republiky a cílem kontroly bylo prověřit zejména převody nemovitostí ve vlastnictví státu a správě Pozemkového fondu České republiky. Takto bylo mimo jiné zjištěno, že Pozemkový fond ČR při aplikaci zákona 229/1991 Sb. porušil svou povinnost správce nemovitostí ve vlastnictví státu, když překročil při nakládání se svěřeným majetkem oprávnění vymezené zákonem tím, že převáděl s odvoláním na § 11 odst. 2 bezúplatně jiné pozemky na osoby, které nemají podle zákona o půdě status oprávněné osoby, převody byly prováděny i v obcích, kde nejsou dosud vypořádány všechny uplatněné restituční nároky oprávněných osob, a to i mimo veřejnou nabídku.
43. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 26. 7. 2012 pod č.j. 21 C 318/2011-44, který nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2013 pod č.j. 30 Co 523/2012-72, který se týká jiných žalobců, bylo zjištěno, že v daném případě bylo o nárocích na vydání pozemků uplatněných v roce 1992 rozhodnuto pravomocným rozhodnutím v lednu 2013.
44. **Pokud se týká pozemků, ohledně nichž bylo žalobci navrhováno nahrazení projevu vůle, pak bylo zjištěno následující:** Z informativního výpisu z katastru nemovitostí ze dne 17. 5. 2018 k pozemku parc. č. 1814/2, parc. č. 1814/36 a parc. č. 1814/37, vše zapsáno na LV č. 10002 pro katastrální území Uhříněves, obec Praha u Katastrálního úřadu pro Hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha soud zjistil, že se jedná o pozemky zemědělského půdního fondu ve vlastnictví státu, bez zatížení právy třetích osob. Ze znaleckého posudku Ing. Zdeňka Tomíčka č. 8524-214-2014 ze dne 1. 8. 2014, bylo zjištěno že pozemek parc. č. 1814/2 v Praze, kat. území Uhříněves, byl ke dni 10. 7. 2014 oceněn částkou 714 743 Kč. Ze znaleckého posudku Ing. Zdeňka Tomíčka č. 10169-169-2018 ze dne 8. 3. 2018 bylo zjištěno, že pozemek parc. č. 1814/36 a parc. č. 1014/37 v Praze, kat. území Uhříněves, byl ke dni 25. 5. 2018 oceněn částkou 186 896 Kč. Z kolaudačního rozhodnutí ze dne 1. 5. 2000 vztahující ke stavbě skleníku na pozemcích p. č. 1814/2, 1814/36 a 1814/37 v k. ú. Uhříněves soud zjistil, že pozemek parc. č. 1814/2 je zastavěn skleníkem. Z výpisu z katastru nemovitostí k pozemkům v kat. území Uhříněves ke dni 8. 11. 2018 a ke dni 11. 11. 2019 (č.l. 523 spisu) bylo zjištěno, k pozemku parc. č. 1814/2 bylo nařízeno předběžné opatření ze dne 24. 1. 2017 pod sp.zn. 10 C 26/2017 a byla podána žaloba na nahrazení projevu vůle žalobcem Jindřiškou Mrkvičkovou, r.č. 455725/089. Z řízení u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod č.j. 10 C 26/2017 pak bylo zjištěno, že toto řízení bylo pravomocně skončeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.01.2019 pod č.j. 20 Co 364/2018-361, kterým byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 21. 5. 2018 pod č.j. 10 C 26/2017-277 ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 6. 6. 2018 pod č.j. 10 C 26/2017-292 a kdy tedy předběžné opatření váznoucí na pozemku parc. č. 1814/2 v katastrálním území Uhříněves již zaniklo. Ohledně žalobci označených pozemků bylo dále zjištěno, že nejsou dotčeny církevní restitucí dle zákona č. 428/2012 Sb.,

nejsou dotřeny návrhem veřejně prospěšné stavby, charakterem se jedná o zemědělský půdní fond (zjištěno ze sdělení katastrálního úřadu, výpisů z katastru nemovitostí a vyjádření žalované). Z informativních výpisů z katastru nemovitostí ve spojení s ortofotosnímky posuzovaných pozemků je dokumentován aktuální stav předmětných pozemků.

45. Z rozsudku Okresního soudu v Český Budějovicích ze dne 23. 4. 2019 pod č.j. 25 C 98/2018-538, který byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2019 pod č.j. 19 Co 870/2019-677, kdy účastníci řízení byly osoby totožné jako v této věci, soud zjistil, že v daném řízení byla celková hodnota žalobcům nevydaných pozemků v kat. území Strašnice a Malešice oceněna celkem částkou 16 125 290 Kč, tj. 8 062 645 Kč pro každého žalobce, kdy dosud bylo žalobci a) ve veřejných nabídkách poskytnuto plnění v hodnotě 399 788,32 Kč a žalobci b) plnění v hodnotě 326 750 Kč.
46. Obě procesní strany odkazují na rozsáhlou judikaturu vyšších soudů vztahující se k dané problematice a předložily též řadu rozhodnutí soudů nižších stupňů na stejném právním základě (restitučním nároku) mezi týmiž účastníky, kdy z takto předložených rozhodnutí, které byly provedeny k dozování, soud zjistil, že bylo vyhověno žalobě o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobci smlouvu o převodu pozemků, a to rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 4. 2019 pod č. j. 25 C 98/2018-538, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2019 pod č. j. 19 Co 870/2019-677, kdy vydané pozemky byly oceněny částkou 4 362 554,83 Kč, rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22. 2. 2019 pod č. j. 19 C 48/2018-584, rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 1. 10. 2019 pod č. j. 8 C 88/2018-537, který dosud není pravomocný, kdy vydané pozemky byly oceněny částkou 43 901,18 Kč, rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 2 C 46/2018, který dosud není pravomocný a žalobci ke dni vyhlášení rozsudku dosud neměli k dispozici jeho písemné vyhotovení, kdy nárok žalobců byl oceněn částkou 2 330 111,78 Kč, rozsudkem Okresního soudu v Blansku ze dne 27. 03. 2018 pod č. j. 11 C 156/2016-794, kde byli jiní žalobci, žalovaná shodná, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 01. 2019 pod č. 37 Co 156/2018-880 a ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 19. 06. 2019 pod č. j. 28 Cdo 1890/2019-979, kdy Okresní soud v Blansku vyhověl žalobě a Krajský soud v Brně tento rozsudek potvrdil, kdy dovolání Nejvyšší soud České republiky odmítl. Rovněž Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 4. 4. 2019 pod č. j. 51 C 155/2016-365, potvrzeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2019 pod č. j. 23 Co 283/2019-432 nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o převodu pozemků. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 17. 9. 2020 pod č. j. 11 Co 244/2019-707 v základu potvrdil rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 28. 11. 2019 pod č. j. 23 C 165/2018-989. Soud dále konstatoval rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 3. 2021 pod č. j. 28 Cdo 484/2021-743, rozsudek Okresního soudu ve Svitavách ze dne 16. 3. 2020 pod č. j. 14 C 127/2018-945, rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 12. 4. 2021 pod č. j. 12 C 140/2018-218, rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2021 pod č. j. 51 C 113/2018-705, rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2021 pod č. j. 51 C 113/2018-705 a odvolání žalované včetně odůvodnění proti němu, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 8. 2020 pod č. j. 9 Co 32/2020-1200, rozsudek Městského soudu v Praze pod č. j. 16 Co 26/2019-210 ze dne 19. 3. 2019, nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 21/19 ze dne 12. 1. 2021 a rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ve věci č. j. 28 Cdo 3772/2018-161 ze dne 16. 2. 2021.

47. Naopak rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 29. 4. 2019 pod č.j. 9 C 105/2018-339 soud žalobu jako předčasnou zamítl, neboť nebyla dosud najisto postavena výše restitučních nároků žalobců a tedy mělo být žalováno žalobou na určení.
48. Z protokolu o jednání ze dne 28. 1. 2019 a ze dne 25. 3. 2019 konaných u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou bylo zjištěno, že jednání je vedeno mezi týmiž účastníky jako v této věci a předmětem řízení je uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků, kdy dne 17. 5. 2019 byla žalobci žaloba vzata zpět, jak vyplývá ze zpětvzetí žaloby a vyrozumění Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 17. 5. 2019 adresované zástupci žalované o zrušení nařízeného jednání z důvodu zpětvzetí žaloby. Z vyjádření žalované ze dne 22. 5. 2019 adresovaného Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou pak soud zjistil, že žalovaná vyslovila nesouhlas se zpětvzetím žaloby a trvala na projednání věci.
49. Z informace o pozemcích včetně ortofotomapy soud zjistil, že žalovaná nabízela náhradní pozemky v katastrálním území Krásný Dvůr, Liběšovice, Bohunice, Jestřebí u České Lípy, Krásné Loučky ve dnech 23. 3. 2018, 19. 4. 2016, 8. 12. 2020, 27. 1. 2015, 5. 11. 2018. Dne 7.9.2020 nabízela žalovaná v rámci veřejné nabídky v katastrálním území Rožnov pod Radhoštěm.
50. Ze sjetiny z katastru nemovitostí ve vztahu k pozemku parc. č. 1814/11 ze dne 26. 5. 2021 soud zjistil, že se jedná o pozemek o výměře 195 m², jehož součástí je stavba č. p. 355, a jehož spoluvlastníky jsou Luboš Paldus a Petr Paldus, kdy předmětná stavba je určena k bydlení.
51. Z místního šetření dne 26. 2. 2021 a z 10 kusů fotografií pozemků pořízených soudem při tomto šetření vzal soud za prokázané, že se jedná o zcela neudržované nemovitosti s pozůstatky původních neobytných staveb, patrně skleníků, v současné době značně zarostlých náletovými rostlinami. Přístup na pozemky je možný při průchodu vraty z hlavní silnice směrem na Říčany. Předmětné pozemky leží vedle pozemku parc. č. 1814/11, na němž je umístěna budova č. p. 355, s otevřenými vstupními dveřmi, neobydlená, zjevně neužívaná.
52. Z aktualizovaného přehledu plnění restitučního nároku žalobců ke dni 25. 5. 2021 vzal soud za prokázané, že restituční nárok žalobce a) byl doposud uspokojen v souhrnné výši 5 100 000,11 Kč, a to konkrétně v rámci veřejných nabídek ve výši 399 788,32 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích č. j. 25 C 98/2018-538, ze dne 23. 4. 2019, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 2 181 277,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově č. j. 2 C 46/2018-1364, ze dne 22. 10. 2019, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 1 164 168,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu Plzeň-město č. j. 19 C 48/2018-584, ze dne 22. 2. 2019, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 37 843,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Rokycanech č. j. 4 C 59/2018-535, ze dne 28. 11. 2019, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 219 776,95 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Prachaticích č. j. 9 C 120/2018-1143, ze dne 13. 3. 2020, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 209 042,505 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v České Lípě č. j. 12 C 188/2018-780, ze dne 19. 2. 2020, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 326 517,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích č. j. 25 C 98/2018-1022, ze dne 12. 5. 2020, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 22 479,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Chomutově č. j. 23 C 165/2018-989, ze dne 28. 11. 2020, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 25 178,385 Kč. Aktuální neuspokojená výše restitučního nároku žalobce a) tedy činí 2 962 644,89Kč. Restituční nárok žalobce b) byl doposud uspokojen v souhrnné výši 5 026 961,79 Kč, a to konkrétně: v rámci veřejných nabídek ve výši 326 750 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích č. j. 25 C 98/2018-538, ze dne 23. 4. 2019,

ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 2 181 277,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově č. j. 2 C 46/2018-1364, ze dne 22. 10. 2019, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 1 164 168,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu Plzeň-město č. j. 19 C 48/2018-584, ze dne 22. 2. 2019, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 37 843,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Rokycanech č. j. 4 C 59/2018-535, ze dne 28. 11. 2019, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 219 776,95 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Prachaticích č. j. 9 C 120/2018-1143, ze dne 13. 3. 2020, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 209 042,505 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v České Lípě č. j. 12 C 188/2018-780, ze dne 19. 2. 2020, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 326 517,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích č. j. 25 C 98/2018-1022, ze dne 12. 5. 2020, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 22 479,50 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Chomutově č. j. 23 C 165/2018-989, ze dne 28. 11. 2020, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 25 178,385 Kč, na základě rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou č. j. 12 C 132/2018-1063, ze dne 18. 2. 2020, ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ve výši 513 927,45 Kč, aktuální neuspokojená výše restitučního nároku žalobce 2) tedy činí 3 035 683,21 Kč. Aktuální neuspokojená výše restitučního nároku žalobců činí v souhrnu 5 998 328,10 Kč.

53. Soud konstatoval výslech znaleců doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., narozeného 14. 5. 1945 a Ing. Pavla Pelce, narozeného 4. 9. 1963, kteří vypovídali před Okresním soudem v Ústí nad Labem dne 9. 4. 2021 ve věci sp. zn. 51 C 113/2018, a to po připomenutí znaleckých slibů a poučení o trestněprávních následcích podání nepravdivého znaleckého posudku, kdy znalec doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc., při výslechu uvedl, že mu na školení v 90. letech pověřený zaměstnanec Ministerstva financí Ing. Rejfek sdělil, že pro aplikaci srážek v případech restituce se nemá aplikovat příloha č. 7, neboť jejím účelem bylo určit zjištěnou (regulovanou) cenu, nikoli cenu obvyklou, a to s ohledem na přechod na tržní hospodářství.
54. Z protokolu o vyhlášení rozsudku před Okresním soudem v Kolíně ze dne 4. 6. 2021 pod č. j. 9 C 75/2018 ve věci shodných účastníků týkající se pozemků u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Kolín, soud zjistil, že v daném řízení bylo žalobě na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu vyhověno v plném rozsahu.
55. Důkazy, z nichž soud činil skutková zjištění, posoudil jako věrohodné, nezaznamenal žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly jejich věrohodnost. Žádná taková skutečnosti ani nebyla účastníky tvrzena.
56. Soud hodnotil provedené důkazy každý jednotlivě a následně všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, v souladu s ust. § 132 o. s. ř.
57. Z dalších provedených důkazů zde neuvedených nebyly soudem zjištěny žádné skutečnosti, významné pro vydání rozhodnutí ve věci a proto hodnoceny nebyly.
58. **Mezi účastníky bylo nesporné**, že právním předchůdcům žalobců byly původní pozemky nacházející se v kat. území Malešice a katastrálním území Strašnice odňaty na základě rozhodnutí ÚNV 6245-XI/19-49-IX/1 z 19. 7. 1950, tyto pozemky přešly na stát a předchůdcům žalobců tak vznikl restituční nárok na jejich vrácení. Dále bylo nesporné, že právní předchůdci obou žalobců v zákonné lhůtě požádali o vrácení pozemků s tím, že některé pozemky nemohly být pro vznik zákonné překážky předchůdcům žalobců vráceny a tím vznikl nárok na náhradu za tyto pozemky. Nesporná byla také skutečnost, že mezi účastníky byla ke dni vyhlášení rozsudku v této věci vedena také jiná řízení na stejném právním základě (restitučním nároku) u jiných soudů. Žalobci

se v dané věci domáhali převodu konkrétních náhradních pozemků, které si sami vybrali, a které nebyly nabídnuty ve veřejné nabídce žalované. Nebylo sporné, že předmětné pozemky jsou ve vlastnictví České republiky a ve správě žalované, výměra těchto pozemků a jejich druh dle zápisu v katastru nemovitostí (orná půda). Žalovaná s vydáním označených pozemků nesouhlasila a namítala, že pro tento postup nebyly splněny podmínky, žalovaná nepostupovala v dané věci liknavě, naopak to byli žalobci, kdo neposkytl žalobkyni potřebnou součinnost.

59. Soud věc posoudil po právní stránce s odkazem na níže citovaná ustanovení.

60. Dle ust. § 4 odst. 1 zákona o půdě je oprávněnou osobou státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy, stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v ust. § 6 odst. 1.
61. Dle ust. § 11 odst. 1 zákona o půdě pozemky nebo jejich části nelze vydat v případě, že a) k pozemku bylo zřízeno právo osobního užívání, s výjimkou případů, kdy bylo toto právo zřízeno za okolností uvedených v ust. § 8; b) na pozemku bylo po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zřízeno veřejné nebo neveřejné pohřebiště; c) pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu umístěnou pod povrchem země. Za zastavěnou část pozemku se považuje část, na níž stojí stavba, která byla zahájena před 24. červnem 1991, a část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k provozu stavby. Zahájením stavby se rozumí datum skutečného zahájení stavby, zapsané do stavebního deníku a oznámené stavebnímu úřadu, pokud byla stavba zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení; d) na pozemku byla na základě územního rozhodnutí s výjimkou osad dočasně umístěných, zřízena zahrádková nebo chatová osada nebo se na pozemku nachází zahrádková nebo chatová osada, která byla zřízena před prvním říjnem 1976; e) na pozemku, který byl vyňat ze zemědělského půdního fondu, bylo na základě územního rozhodnutí zřízeno tělovýchovné nebo sportovní zařízení nebo se na pozemku nachází tělovýchovné nebo sportovní zařízení, které bylo zřízeno před 1. říjnem 1976; f) nelze-li provést identifikaci parcel z důvodu nedokončeného přidělového řízení, podle dekretu č. 12/1945 Sb., dekretu č. 28/1945 Sb., zákona č. 142/1947 Sb. a zákona č. 46/1948 Sb. Podle odstavce 2 téhož ustanovení v případech uvedených v odstavci 1 může být oprávněné osobě na její žádost převeden lesní pozemek přiměřené výměry a kvality, to vše v cenách ke dni 24. června 1991 a za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem.
62. Dle ust. § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Podle odstavce 2 téhož ustanovení veřejné nabídky sestavuje pozemkový úřad jak z pozemků, které se nacházejí v zastavěném území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí chválené územně plánovací dokumentace, pokud jejich převodu nebrání zákonná překážka, tak z pozemků, které se nacházejí mimo zastavěné území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí územně plánovací dokumentace. Pozemky nepřevedené na základě této nabídky budou předmětem převodu podle zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů.

63. Dle ust. § 16 odst. 1 zákona o půdě za pozemky, které se podle tohoto zákona nevydávají a za které nelze poskytnout jiný pozemek, náleží peněžitá náhrada ve výši ceny odňatého pozemku stanovené podle § 28a, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 14 odst. 9). Náhradu poskytne pozemkový úřad do tří let po převzetí písemné výzvy a) oprávněné osobě nebo jejímu dědici, nebo b) osobě, na kterou se vztahuje lhůta pro převod jiného pozemku podle § 13 odst. 6 tohoto zákona; výzva této osoby musí být doručena pozemkovému úřadu nejpozději do 6 měsíců od uplynutí lhůty pro převod pozemku, jinak právo na peněžitou náhradu zanikne.
64. Dle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o SPÚ“), platí, že podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků 1. převáděných podle § 3 odst. 4, § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2, 2. převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 3. převáděných se souhlasem obce nebo kraje výměnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebo 4. již využitých ke zřízení technické infrastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování.
65. Dle ust. 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., cena za 1 m² pozemku nebo jeho části určeného pro stavbu nebo ke zřízení zahrady anebo pozemku vedeného v evidenci nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří, zahrada, nejde-li o pozemek oceňovaný podle odstavce 2, činí 250 Kčs v hlavním městě Praze. Cena se upraví podle přílohy č. 7. Dle odst. 3 se cena pozemku, zapsaného v evidenci nemovitostí jako orná půda, ovocný sad, vinice nebo chmelnice se určí podle sazeb uvedených v příloze č. 9.
66. Dle ust. § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných náležitostech; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.
67. V souladu se stávající judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího soudu ČR, od které se soud neměl důvod odchýlit, bylo rovněž rozhodnuto, že oprávněné osoby mohou právo na převod náhradního pozemku ve smyslu ust. § 11 odst. 2 zákona o půdě, realizovat i prostřednictvím žaloby na vydání konkrétního pozemku za předpokladu, že jde o pozemek k vydání vhodný.
68. Podle ustálené rozhodovací praxe důvodnost žalob na uložení povinnosti žalované uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků není třeba při liknavém přístupu vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky žalované (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2016 pod sp. zn. 28 Cdo 4284/2015 či náleží Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2004 sp. zn. III. ÚS 495/02 ze dne 30. 10. 2007, sp. zn. III. ÚS 495/05). Soud se tedy v návaznosti na výše citovanou judikaturu nejprve zabýval otázkou, zda byl postup žalované vůči žalobcům při uspokojování jejich restitučních nároků na náhradní pozemky liknavý a svévolný. Bylo prokázáno, že žalovaná dlouhodobě neuspokojila restituční nárok žalobců. Soudu je

z rozhodovací praxe známo, že nabídla náhradních pozemků ve veřejných nabídkách podle zákona o půdě je zejména v rámci hlavního města Prahy kvantitativně i kvalitativně nedostatečná.

69. Dle ust. § 28a zákona o půdě pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. 6. 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a u věcí movitých v zůstatkových účetních cenách, u věcí movitých s nulovou zůstatkovou cenou ve výši 10% pořizovací ceny.
70. Dle § 1155 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, osoby, jimž náleží vlastnické právo k věci společně, jsou spoluvlastníky.
71. Dle § 1122 občanského zákoníku velikost podílu vyplývá z právní skutečnosti, na níž se zakládá spoluvlastnictví nebo účast spoluvlastníka ve spoluvlastnictví. To spoluvlastníku nebrání, aby si velikost podílů ujednal jinak; takové ujednání musí splňovat náležitosti stanovené pro převod podílu (odst. 2). Má se za to, že podíly jsou stejné (odst. 3).
72. Při posuzování žaloby pak soud přihlížel ke smyslu a účelu zákona o půdě, resp. restitučních zákonů obecně, kterým je snaha alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových křivd. Jak je opakovaně připomínáno Ústavním soudem, ke splnění účelu a cíle restitucí je zejména nutné, aby obecné soudy interpretovaly restituční zákony k oprávněným osobám co nejstřícněji (srov. např. náleží Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1088/12, sp.zn. I. ÚS 755/06).
73. **V projednávané věci žalobci** rozhodnutím Ministerstva zemědělství ČR – Pozemkového úřadu Praha, prokázali, že jsou osobou oprávněnou ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě. Podle citovaného ustanovení § 14 odst. 1 zákona o půdě mají žalobci jako oprávněné osoby nárok na náhradu za pozemky nevydané jim v restituci z důvodu existence překážek uvedených v ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, a to na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 13. 3. 2007 pod č.j. PÚ 693/07. Nárok žalobce a) dosud nebyl vypořádán ve výši 1 015 348,80Kč, nárok žalobce b) ve výši 1 015 348,80 Kč.
74. **Pokud jde o námitku promlčení** nároku žalobců, pak tuto soud shledal nedůvodnou, neboť nárok žalobců na správné ocenění jim nevydaných pozemků je třeba posuzovat jako právo vlastnické, které promlčení nepodléhá (k tomu srovnej například rozsudek NSČR sp.zn. 28 Cdo 4173/2017, rozsudek NSČR sp.zn. 28 Cdo 3381/2009).
75. **Dále se soud zabýval otázkou liknavosti a svévolného přístupu žalované.** Podle ustálené rozhodovací praxe důvodnost žaloby na uložení povinnosti žalované uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků není třeba při liknavém postupu povinné vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do nabídky žalovaného (srov. náleží ÚS ze dne 4. 3. 2004 sp. zn. III. ÚS 495/02 a ze dne 30. 10. 2007 sp.zn. III. ÚS 495/05). Soud se tedy v návaznosti na citovanou judikaturu nejprve zabýval otázkou, zda byl postup žalované vůči žalobcům při uspokojování jejich restitučních nároků na náhradní pozemky liknavý a svévolný. Žalobci soudu prokázali dlouhodobou a marnou snahu svých právních předchůdců o získání náhradních pozemků za pozemky nevydané, prokázali, že se aktivně zapojovali do veřejných nabídek a to v desítkách případů, přesto jejich nárok nebyl ani po více než 25 letech od uplatnění nároku zcela vypořádán. Z předložených žádostí o zařazení do evidence oprávněných osob, žádostí o bezúplatný převod jiných pozemků, přihlášek do veřejných nabídek a sdělení Pozemkového fondu ČR a výsledcích hodnocení veřejných nabídek má soud za prokázané, že žalobci (předchůdci žalobců) svůj nárok na vydání pozemků uplatnili u žalované již v roce 1993, nejméně od roku 2000 se aktivně účastnili veřejných nabídek v desítkách případů, kdy byli ve svých restitučních nárocích uspokojeni pouze částečně. Ostatně žalovaná uplatnění nároku a účast žalobců ve veřejných nabídkách nespornuje. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že ocenění

restitučního nároku žalobců provedla žalovaná a až do zpracování znaleckého posudku doc. Ing. Rysky, CSc. v roce 2017 žalobci neměli jednoznačnou představu o konečné výši (rozsahu) jejich restitučního nároku, nemohli tak úspěšně konkurovat dalším oprávněným osobám, účastnícím se veřejných nabídek.

76. Pokud jde o množství nabízených pozemků a jejich rozlohu, pak nelze přihlížet k celkovému množství veřejných nabídek vypsanych na území celé republiky, ale je nutné respektovat, že náhradní pozemek by měl být oprávněné osobě poskytnut v téže obci, kde se nacházely zabrané pozemky, eventuálně v jejím okolí a nikoliv v jiných lokalitách, k nimž nemá oprávněný žádnou vazbu, v daném případě se zabrané pozemky nacházely na území hlavního města Prahy. Argument žalované o množství vypsanych veřejných nabídek a nedostatečné aktivitě žalobců tak nemůže obstát, když tyto čísla uvedená žalovanou platí pro celou republiku, nikoliv pouze pro hlavní město Prahu, je obecně známo, nabídka náhradních pozemků ve veřejných nabídkách podle zákona o půdě je zejména v rámci hlavního města Prahy kvalitativně i kvantitativně nedostatečná. Soud také přihlédl k písemnému vyjádření žalované ze dne 13. 11. 2014, ve kterém žalovaná v odpovědi na žádost o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, uvádí, že průměrná délka období od uplatnění restitučního nároku oprávněnou osobou do úplného vypořádání nároku na náhradu podle zákona o půdě činí 120,14 měsíce, tj. 10,01 let. Na nikoliv řádný postup žalované při vypořádání restitučních nároků pak poukazuje také zpráva Nejvyššího kontrolního úřadu o provedené kontrole, uveřejněná pod č. 2/14 Věstníku Nejvyššího kontrolního úřadu 2003, kdy Nejvyšším kontrolním úřadem byla v postupu žalované shledána celá řada závažných pochybení.
77. S ohledem na uvedené tak soud uzavřel, že postup žalované vůči žalobcům lze skutečně označit jako liknavý, naopak žalovaná neprokázala, že by jí žalobci neposkytli potřebnou součinnost. Jak vyplývá z provedeného dokazování, jako liknavý a svévolný byl přístup žalované hodnocen v obdobných případech i soudy vyšších stupňů (např. rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 9. 2017 pod č. j. 19 Co 1118/2017-222).
78. Smlouvami o převodu pozemků žalovaná doložila, že restituční nároky žalobců byly částečně uspokojeny.
79. **Pokud jde o charakter odňatých pozemků,** pak žalobci v řízení předložili znalecký posudek doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., číslo 2388/47/2017 ze dne 18. 12. 2017, ve znění jeho dodatku č. 2420/30/2018 ze dne 15. 11. 2018, jímž znalec provedl ocenění restitučních nároků žalobců plynoucích z vydaných rozhodnutí Pozemkového úřadu, týkajících se pozemků vyvlastněných a nevydaných restituentům. Uvedené pozemky byly znalcem oceněny dle vyhlášky Ministerstva financí ČR č. 182/1998 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990, k datu 24. 6. 1991, tj. ke dni účinnosti zákona o půdě, přičemž pozemky byly posuzovány na základě jejich začlenění do regulačního a zastavovacího plánu pro kat. území Malešice a kat. území Strašnice, který byl v té době platný a užívaný, jak vyplývá z provedeného dokazování (viz zejména sdělení Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy, návrh Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958, zápis o stavební komisi konané dne 19. 6. 1950, sdělení Ministerstva zemědělství - prohlášení stavebního obvodu Čst. 7869-2/47, ze dne 18. 12. 1947). Takto pozemky, které nebyly určeny k zastavění vůbec, byly znalcem oceněny jako zemědělská orná půda, pozemky par. č. 621, 625, 626, 733, 738, 753, 856, 859, 868 a 1587, zcela nebo v nezastavěné části, byly posuzovány jako stavební. Takto byla znalcem určena celková cena vyvlastněných pozemků ve výši 16 125 290 Kč. Soud se zcela ztotožňuje se závěry znaleckého posudku, znalecký posudek soud hodnotí jako vnitřně logický a uspořádaný, přičemž vyslovené závěry jsou dostatečně podloženy a korespondují i s obsahem v řízení provedených listinných

důkazů. Znalec přehledně popsal, z jakých podkladů při stanovení závěru svého znaleckého posudku vycházel, označil i metody, za jejich užití k těmto závěrům dospěl. Své závěry o administrativní ceně pozemků, které nebyly vydány v restituci oprávněným osobám, znalec provedl v souladu s příslušným ustanovením zákona o půdě, jakož i v souladu s dnes již konstantní judikaturou Nejvyššího soudu ČR. Takto Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 3. 2. 2016 pod sp. zn. 28 Cdo 3689/2015 vyslovil názor, že pro výši náhrady za nevydaný pozemek podle zákona o půdě je rozhodný charakter pozemku v době jeho přechodu na stát, i když se při samotném výpočtu náhrady postupuje v souladu s cenovým předpisem platným a účinným ke dni účinnosti zákona o půdě. Pokud byly dané pozemky ke dni odnětí vlastnického práva oprávněným osobám (resp. jejich předchůdcům) pozemky stavebními, popřípadě byly sice vedeny v evidenci jako pozemky stavební, nicméně byly určeny k výstavbě (v době převodu existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem stavby, bezprostřední realizace výstavby, je za ně třeba poskytnout náhradu jako za pozemky určené pro stavbu dle § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1998 Sb. Při hodnocení povahy odňatých pozemků mohou soudy brát v potaz rozmanité okolnosti, které se v kontextu projednávaného případu pro posouzení této otázky jeví jako relevantní, mezi skutečnostmi, jež připadají v úvahu, však zpravidla bude mít značnou váhu obsah územně plánovací dokumentace, determinující funkční využití dotčených nemovitostí ke dni jejich přechodu na stát (srov. usnesení NSČR ze dne 3. 2. 2016 pod sp. zn. 28 Cdo 3689/2015, obdobně rozsudek NSČR ze dne 25. 11. 2015 pod sp. zn. 28 Cdo 2956/2014, usnesení NSČR ze dne 1. 9. 2015 pod sp. zn. 28 Cdo 1227/2015).

80. V projednávané věci byly pozemky, jež pro zákonnou překážku nebylo možné vydat oprávněným osobám, uvedeny v době přechodu na stát jako pozemky zemědělské, jak tvrdí žalovaná. Žalovaná dále argumentuje, že regulační plán z roku 1938, o který se opírají žalobci, a z něž vychází také znalec doc. Ing. Ryska, CSc., ve svém znaleckém posudku, byl pouze vyložen a nebyl schválen Ministerstvem veřejných prací, a tedy nebyl platným a závazným územně plánovacím dokumentem, a konečně dané pozemky nebyly zastavěny ani v roce 1953. Po provedeném dokazování má soud za to, že tyto argumenty žalované nemohou obstát. Dle přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI (Malešice) Inv. č. SRK000380 z roku 1938, byly předmětné pozemky zčásti určeny k zástavbě, jak je specifikováno ve znaleckém posudku doc. Ing. Rysky, CSc. Uvedený regulační plán je v dané věci použitelný, když dle sdělení Institutu plánování a rozvoje pro hl. m. Prahu, je tento pro dané období jediný dohledatelný územní plán, jak vyplývá například z Návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958, ze zápisu o stavební komisi sepsaného ONV dne 19. 6. 1950, a ze sdělení Ministerstva zemědělství - prohlášení stavebního obvodu Čst. 7869-2/47 ze dne 18. 12. 1947, tehdejší orgány státní správy byl tento regulační plán považován za závazný a platný a lze jednoznačně dovodit, že podle SRK plánů se skutečně postupovalo. Posouzení předmětných vyvlastněných pozemků jako pozemků stavebních pak je také v souladu a aktuální judikaturou soudů prvního a druhého stupně, když žalobci soudu předložili celou řadu soudních rozhodnutí se stejným okruhem účastníků, kdy soudy v převážné většině doložených případů dospěly stran posouzení charakteru odňatých pozemků ke stejnému závěru, shora uvedenému.
81. Pokud žalovaná namítla, že ve znaleckém posudku Ing. Rysky nebyly zohledněny srážky dle přílohy č. 7 oceňovacího předpisu, k této otázce se znalec vyjádřil v dodatku znaleckého posudku, jakož i své znalecké ve výpovědi u Obvodního soudu Plzeň město ze dne 11. 2. 2019 pod sp. zn. 19 C 48/2018, kdy podrobně vysvětlil, že pokud byl na daném území předpoklad výstavby sídliště v Praze, byl zde reálný předpoklad budoucích komunikací a sítí, tudíž znalec neshledal důvod pro aplikaci přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky. Dle názoru soudu znalec

přesvědčivě a dostatečně vysvětlil, proč k aplikaci srážek nepřistoupil. Z uvedených důvodů pak znalecký posudek vypracovaný Ing. Pavlem Pelcem, v němž znalec provedl ocenění předmětných pozemků ve dvou variantách, a to jako pozemky zemědělské a jako stavební s uplatněním srážek dle přílohy 7 oceňovacího předpisu, kdy takto byly dané pozemky oceněny částkou 9 749 612 Kč (oproti ocenění ve znaleckém posudku doc. Ing. Rysky, CSc. ve výši 16 125 281 Kč), nemá na posouzení této věci vliv, neboť znalec hodnotí jako stavební pouze určité části posuzovaných pozemků.

82. Z uvedeného znaleckého posudku Ing. Rysky, CSc. vzal soud za prokázané, že celková hodnota odňatých pozemků činila k rozhodnému dni celkem 16 125 290 Kč, z toho nárok žalobce a) činí 8 062 640,50 Kč a nárok žalobce b) 8 062 640,50 Kč, dále bylo prokázáno, že dosud bylo žalobci a) ve veřejných nabídkách poskytnuto plnění v hodnotě 399 788,32 Kč a žalobci b) plnění v hodnotě 326 750 Kč, dále se žalobci na stejném skutkovém základě domáhali převodu pozemků u jiných soudů, kdy dosud bylo pravomocně rozhodnuto v řízení u Okresního soudu v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 23.4.2019 pod č. j. 25 C 98/2018-538, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 7. 2019 pod č. j. 19 Co 870/2019-677, kdy na základě tohoto rozsudku byly žalobcům vydány pozemky oceněné částkou 4 362 554,83 Kč Rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22. 2. 2019 pod č.j. 19 C 48/2018-584 Kč dosud není pravomocný, rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 01.10.2019 pod č.j. 8 C 88/2018-537 dosud není pravomocný, kdy vydané pozemky byly oceněny částkou 43 901,18 Kč, rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp.zn. 2 C 46/2018 dosud není pravomocný, kdy nárok žalobců byl oceněn částkou 2 330 111,78 Kč. Nárok žalobců tak ke dni vydání tohoto rozhodnutí je vypořádán ve veřejných nabídkách v hodnotě 399 788,31 Kč ve vztahu k žalobci a) a v hodnotě 326 750 Kč ve vztahu k žalobci b) a ve výši 4 362 554,83 Kč z výše uvedeného rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích. Nevypořádaná část nároku žalobců mnohonásobně převyšuje hodnotu pozemků, jejichž vydání se žalobci v tomto řízení domáhají, kdy tyto pozemky byly oceněny znaleckými posudky č. 8524-214-2014 ze dne 1. 8. 2014 a č. 10169-169-2018 ze dne 8. 3. 2018, vypracovanými Ing. Zdeňkem Tomíčkem, ve výši 901 639 Kč.
83. V případě všech náhradních pozemků se jedná o pozemky, které nejsou dotčeny církevními restitucemi, ke dni vyhlášení rozhodnutí byly ve vlastnictví státu, a bylo prokázáno, že nejsou zatíženy právy třetích osob, jedná se o pozemky zemědělského půdního fondu, nebylo prokázáno, že by jimi procházela hranice bilancovaných výhradních ložisek a hranice chráněného ložiskového území nebo se nacházely na území bilancovaných výhradních ložisek ve chráněném ložiskovém území, respektive nebylo prokázáno, že by jejich vydání tato skutečnost případně bránila.
84. Vzhledem k výše vysvětlenému soud za legitimní požadavek žalobců vznesený žalobou, tj. návrh na nahrazení projevu vůle žalované k uzavření smlouvy o převodu konkrétních pozemků, které žalobci vyhledali a jejichž převodu do vlastnictví žalobců nebrání žádná právně relevantní překážka. V daném případě žalobci prokázali, že jsou oprávněnými osobami ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o půdě s celkovým nárokem ve výši celkem 16 125 281 Kč, který byl dosud jen částečně uspokojen a lze jim přiznat náhradní pozemky v požadovaném rozsahu, neboť žalovaná ve vztahu k žalobcům postupovala liknavě a svévolně, neboť přes jejich aktivní přístup nesprávně ocenila jejich restituční nárok a nesplnila svou povinnost řádně a včas nabídnout žalobcům adekvátní pozemek polohou, kvalitou a velikostí nevydaných pozemků. Žalobci prokázali, že žalovaná žádný vhodný pozemek neoznačila, jsou proto oprávněni domáhat se na soudu, aby svým rozhodnutím nahradil souhlas žalované s převodem pozemku, který si sami vyhledali.

Pozemky jsou pro vydání vhodné, hodnota pozemků dle ocenění provedeného ke dni účinnosti zákona o půdě, tj. ke dni 24. 6. 1991, na základě znaleckého posudku č. 8524-214-2014 ze dne 1. 8. 2014 a znaleckého posudku č. 10169-169-2018 ze dne 8. 3. 2018, vypracovaných Ing. Zdeňkem Tomíčkem, byla zjištěna ve výši 901 639 Kč a představuje částku nižší, než je žalobci uplatněný restituční nárok.

85. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019 sp. zn. 28 Cdo 393/2019 ustálená rozhodovací praxe dovolacího soudu dále dovodila, že vhodnými náhradními pozemky jest rozumět pozemky, jež by byly - nebýt liknavého postupu u Pozemkového fondu ČR, resp. dovolatelky - zařaditelné do veřejné nabídky (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. 28 Cdo 4180/2007, uveřejněný pod č. 72/2008 Sb., dále např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. 28 Cdo 4876/2008, a ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5368/2015, či jeho usnesení ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010, ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3304/2014, a ze dne 2. 5. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4400/2015). Při posuzování „vhodnosti“ pozemku k převodu oprávněné osobě jako pozemku náhradního přitom nutno hodnotit, zda převodu nebrání zákonná výluky uvedené v § 11 odst. 1 zákona o půdě a v § 6 zákona č. 503/2012 Sb., či zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2011, sp. zn. 28 Cdo 99/2010), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 592/2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2462/2014), případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2364/2017, a ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4447/2017). Tato hlediska je přitom třeba zkoumat vždy se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu a předpoklady pro vydání (popřípadě pro nevydání) každého takového pozemku posuzovat zcela samostatně, byť s přihlédnutím k širším souvislostem konkrétní věci (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5045/2015, a usnesení téhož soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 28 Cdo 220/2005).
86. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. listopadu 2017 sp. zn. 28 Cdo 2364/2017 zastavěnost pozemku, ať již konkrétně uvedeným druhem areálu (hřbitov, zahrádková nebo chatová osada, tělovýchovné nebo sportovní zařízení – § 11 odst. 1 písm. b/, d/, e/ zákona o půdě), či stavbou, která brání jeho zemědělskému využití ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, představuje typově okolnost vylučující uspokojení restitučního nároku vydáním takového pozemku. Zákon (§ 11 odst. 1 písm. c/) přitom výslovně za zastavěnou část pozemku považuje i tu, která sice stavbou bezprostředně zastavěná není, ovšem se stavbou bezprostředně souvisí a je potřebná k jejímu provozu a obsluze. Podle ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 28 Cdo 2518/2006, ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2174/2010, ze dne 31. 8. 2010, sp. zn. 28 Cdo 2016/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2012, sp. zn. 28 Cdo 3063/2012, ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3863/2012, či ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 28 Cdo 1649/2014) přitom může být překážkou vydání pozemků podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě též funkční souvislost pozemků se stavbou, tedy skutečnost, že pozemky tvoří s objekty výstavby jeden funkční celek. Dále dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. prosince 2017 sp. zn. 28 Cdo 4447/zákonnou překážkou vydání pozemku podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (potažmo i jeho poskytnutí oprávněné osobě jako pozemku náhradního) může být též funkční souvislost pozemků se stavbou. Tou se rozumí skutečnost, že „pozemky tvoří s objekty výstavby jeden funkční celek“, což představuje jednak stavební pozemek, popřípadě též pozemek zastavěný

stavbou, a dále též přilehlé pozemky, jež tvoří se zastavěnými pozemky souvislý celek bez přerušení.

87. V daném případě soud v souvislosti s předloženými listinnými důkazy vzal za prokázané, že předmětné pozemky nejsou zatíženy právy třetích osob, jejich převod není z žádných důvodů zapovězen zákonem a lze je zemědělsky obhospodařovat, neboť nejde o pozemek zastavěný stavbou, která brání jeho zemědělskému využití, či tvořící součást areálu. Na předmětných pozemcích se nachází pouze pozůstatky původních neobytných staveb, v současné době s ohledem na jejich havarijní stav zjevně neuživatelné a určené k demolici. Vzhledem k tomu, že za zastavěnou část pozemku je považována i ta, která sice stavbou bezprostředně zastavěná není, ovšem se stavbou bezprostředně souvisí a je potřebná k jejímu provozu a obsluze, soud při provedeném místním šetření dne 26. 2. 2021 ověřil, že ani stran této překážky ničeho nebrání převodu pozemků, když zároveň na místě neshledal funkční souvislost pozemků se stavbou, tedy skutečnost, že pozemky tvoří s objekty výstavby jeden funkční celek.
88. Ze všech uvedených důvodů soud shledal nárok žalobců důvodný a v tomto rozsahu žalobě zcela vyhověl.
89. Vzhledem k tomu, že žalobci jsou dva, rozhodl soud v souladu s ust. § 1115 ve spojení s ust. § 1122 odst. 2 a 3 občanského zákoníku a ve shodě s žalobou o tom, že žalobci se stávají podílovými spoluvlastníky předmětných pozemků, když jejich spoluvlastnický podíl odpovídá ideální $\frac{1}{2}$ pro každého z nich na každém z náhradních pozemků.
90. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobcům, jež byli v řízení zcela úspěšní, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 446 098 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle ust. § 6 odst. 1 a ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 901 639 Kč, sestávající z částky 11 940 Kč za 19 úkonů právní služby dle ust. § 11 odst. 1 a. t. (tj. za převzetí a přípravu zastoupení, za písemné podání ve věci samé, za návrh procesního nástupnictví ze dne 11. 9. 2018, za repliku k vyjádření žalované ze dne 11. 3. 2019, za účast na jednání soudu dne 12. 3. 2019, dne 3. 6. 2019, dne 9. 9. 2019 a dne 18. 11. 2019, za doplnění důkazních návrhů ze dne 24. 5. 2019, za podání doručené soudu dne 9. 8. 2019, a za písemné podání ze dne 11. 11. 2019, vyjádření k odvolání ze dne 20. 1. 2020, písemné podání ze dne 19. 2. 2021, písemné vyjádření ze dne 25. 2. 2021, účast na jednání soudu dne 25. 2. 2021, účast na místním šetření dne 26. 2. 2021, písemné podání ze dne 4. 3. 2021, účast na jednání soudu dne 11. 6. 2021 a účast na jednání soudu dne 29. 6. 2021), včetně 19 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 a. t. Odměnu soud dle ust. § 12 odst. 3 a. t. zvýšil za zastupování dvou účastníků a přiznal žalobci též náhradu za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 368 676 Kč ve výši 77 422 Kč. Naopak soud žalobcům nepřiznal náhradu nákladů řízení za sdělení žalobců k ocenění náhradních pozemků ze dne 25. 9. 2019, za písemné podání závěrečného návrhu ze dne 15. 11. 2019, když tento byl přednesen při jednání dne 18. 11. 2019, za písemná vyjádření ze dne 19. 8. 2020 a ze dne 31. 5. 2021.
91. O místě plnění soud rozhodl dle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř., o lhůtě k plnění soud rozhodl dle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 10. Odvolání je třeba podat ve dvojnásobném vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 29. června 2021

Mgr. Monika Kymlová, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Stella Polánková